

Chút Bất Ngờ Cho Cô Nhỏ

Cúc Vi

- Quẹo vô đường ni giùm Cúc chút. Trời ơi, mau lên.

- Răng lại quẹo, anh em mình đi đúng đường mà.

- Chết cha, anh Chung ơi. Ghẹo gấp đi, quẹo qua con đường bên phải ni nì. Mau.

Chiếc xe gắn máy chao lượn thật tức cười dưới sự dẫn co của hai anh em. Cô nhỏ với tay ra trước giật mạnh tay phải của ông anh. Loạng choạng một tí rồi Chung cũng giữ được thăng bằng cho chiếc xe quẹo vào con đường nhỏ râm mát. Mồ hôi túa ra ở trán anh, anh nhảy xuống.

- Răng tự dừng mi dờ chứng, hành hạ anh mi dữ ri, Cúc?

Khuôn mặt cô nhỏ trông quá đổi tội nghiệp. Tái xanh tựa đã lạc hồn bay mất vía. Tia mắt cô hướng về ông anh, hơi thở đứt quãng. Bàn tay cô đặt lên ngực nơi quả tim đang đập thình thình.

- Trời ơi. Trời ơi.

- Chi rứa mi? - Giọng ông anh thoáng lo ngại.

- Hấn... Cúc mới thấy hấn. hấn... con sâu. Trời ơi.

- Mi thấy sâu hả? Mô, mô nà?

- Không phải sâu.

- Ủa rứa là chi?

- Người, hấn là ngư...ời.

- Người?

Ông anh rờ nhẹ trán cô nhỏ. Chả nóng sốt gì, có lẽ con nhỏ chưa đến nỗi nói sáng đầu.

- Răng mi nói hấn rồi con sâu nghĩa là chi?

- Số là như ri - Cô nhỏ kể - Bữa nớ Cúc đi học về. Buổi chiều. Cúc đang đi, đang bước.... cái tự nhiên hấn tới hấn kêu Cúc: O ời o, Cúc giả lơ, Cúc không ngó hấn, làm như không nghe chi hết rứa. Hấn lại nói tiếp. Nì o, có con sâu chi đánh đu nơi tóc o. trời ơi, Cúc la hoảng, mà Cúc mô dám sờ đầu coi có không. Cúc sợ sâu bắt chết.

- Rứa có sâu thiệt không?

- Có.

- Rồi chàng hiệp sĩ "kíu" mi khỏi ách xâm lăng của quân sâu hả?

Cô nhỏ gật đầu.

- Chàng bung quăng con sâu xuống đất chứ?

- Không, hấn kẹp con sâu giữa hai ngón tay, lại còn quơ quơ trước mặt Cúc nữa. Anh Chung ơi, con sâu chỉ dễ sợ a rứa, xanh đỏ vàng đủ thứ cả màu, thấy mà ghê.

- Anh chàng hiệp sĩ của mi... vui thật. Hết màn trìn`h diễn sâu, chàng làm chi nữa?

- Hấn lòi trong tập vở ra một mẫu giấy, gói con sâu lại, và... xin cất con sâu.

-Mi chịu chứ?

Cô nhỏ gật gật đầu.

- Mi có cảm ơn chàng không?

Cô nhỏ lắc lắc đầu:

- Hấn cảm ơn Cúc. Hấn nói, cảm ơn o về con sâu ni. Kể như chút quà kỷ niệm... thuở ban đầu.

Ông anh chợt phá ra cười, vang cả một góc đường, rung rinh mấy đọt lá trên cây.

- Kể cũng thú vị lắm, hấn ta têu ghê, Cúc ạ. Bộ mi chưa hề quen hấn ta hả Cúc?

- Ai quen biết chi. Cái mặt ngó lạ hoắc.

- Con ni nhát. Dù rằng cũng một lần gặp gỡ rồi, chừ tái ngộ thì cứ chường mặt ra, tội chi mi phải trốn... Rứa có đi ăn chè nữa không? Ngó bộ mi cảm nặng rồi Cúc ơi. Thôi về hí.

Cô nhỏ đâm mạnh vào lưng ông anh.

- Anh Chung không được chọc Cúc à nghe. Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, anh Chung đã hứa với Cúc một châu chề, không có cũng không được mà.

Quán chè nơi hai anh em sắp tới nằm gọn ở một góc ngoại ô thành phố. Qua khỏi cái đập nước dài, những hàng cây vương cao tạo thành từng khoảng cách đều râm mát. Con dốc nhỏ đổ xuống một lối đi hơi chòng chành, và sau chiếc cầu bắc ngang con rạch nhỏ, những quán chè san sát nối đuôi nhau, trông thật quyến rũ.

Họ bước vào một quán nhỏ nằm phía trái cây cầu. Cô nhỏ lảng xảng đi trước. Cô leo lên chiếc thang kê ở vách quán. Lối lên tầng gác này thật là ngoạn mục, cô nhỏ nghĩ thế. Ở tầng dưới của quán, một lối lên gác khác có những bậc thang đúc xi măng, vững chắc. Nhưng cô nhỏ không thích đi lối ấy. Cô ưa cái trò leo trèo thoăn thoắt hơn là đi từng bước... từng bước thềm đến hết cầu thang. Giả dụ quán này không có cái thang "tiền sử" ở vách quán, không có cây trúc phủ lá xuống một góc hiên nơi có đặt chiếc bàn con, có khi cô nhỏ chẳng chọn nơi này. Điều cô nhỏ thích nhất ở đây là mái hiên có lá trúc phủ xuống, những ngọn lá trúc dễ thương quá thể, hay cọ nhẹ vào má mỗi lúc cô nhỏ ngồi sát khóm trúc, nghe gió reo vui qua từng kẽ lá thưa. Ở đây, nhìn xuống con rạch bên dưới qua những cành trúc đan lá dọc ngang, cô nhỏ thấy mình thật hạnh phúc.

Ông anh ngồi vào bàn và hai ly chè đặc biệt của vùng ngoại ô này liền được dọn ra. Vài muỗng nước đá xay thêm vào. Tiếng muỗng khuấy đều nghe lanh canh lanh canh. Cô nhỏ nghĩ: ta có một ông anh kh'a dễ thương những lúc như thế này. Ông í chiều ta ghê, thế giới của các ông con trai không là ngò ngách nhỏ ni với những ly chè ngọt lạnh, mà là một hiệu cả phê nào đó, ví dụ cái quán ở góc đường, trước mặt Bưu điện, nơi mỗi sáng đi ngang ta vẫn thấy rất chi là đông khách.

Họ nói huyền thuyên, hai anh em nhà đó. Và chỉ trong một chốc, những ly chè đã thanh toán xong xếp hàng ngay trên mặt bàn. Chung hỏi cô nhỏ:

- No nê nghê ngán chưa nhỏ?

Cô nhỏ cười:

- Đã đòi rồi, anh Chung ơi.

Trả tiền xong, họ ra khỏi quán, cũng bằng lối đi dễ thương của chiếc thang "tiền sử". Cô nhỏ nín tay của ông anh, nói như hát:

- Chút nữa về nhà Cúc thâu cái phòng với mớ áo quần của anh Chung hí.

- Mi nói chi nói lại nghe coi.

- Chập nữa Cúc dẹp phòng với giặt quần áo giúp anh Chung, chịu không?

Hai mắt ông anh mở tròn xoe:

- Lạ ghê! Răng khi không mi đồ siêng rứa Cúc?

- Tại tự nhiên Cúc thấy anh Chung dễ thương chi lạ...

- Chứ không phải hoảng tử bắt đầu đánh thức công chúa ra khỏi giấc ngủ lười đó hả?

Cô nhỏ kêu khẽ: "Anh Chung". Hai má cô đỏ hồng ngượng ngập trông đến dễ thương. Có phải chút hạnh phúc nào vừa chợt đến bên cô, thật bất ngờ. Cô nhỏ cũng không biết nữa, nhưng trong cô rộn lên một nỗi vui không ngờ và cô hết còn nghe thấy lời thì thảo của ông anh:

- Lạ chúa, con ni mà nổi cơn ri, chắc sắp tật thể mất thôi.

* * *

- Mi nói răng, mi giả lơ với người ta à?

- Đúng rứa. Cúc mô có nói chi với hần.

- Ê đừng hỗn. Không có chữ "hần" ở đây. Mi biết người ta lớn hơn mi chừng mô, học hơn mi mấy lớp, cao hơn mi mấy chục xăng ti mét không?

- Làm răng Cúc biết được...

- Thì ta cho mi biết. Người ta chào đời sau mi hai tháng mười bốn ngày, vị chi hơn mi hai tuổi. Người ta học lớp ta, vị chi hơn mi hai lớp. Người ta cao một trăm bảy mươi hai xăng ti mét, vị chi hơn mi cũng mười hai xăng ti mét. Học trên hai lớp, lớn hơn hai tuổi, cao hơn mười hai xăng ti mét... không đáng cho mi gọi là "hần". A lê, nói lại!

- Thì Cúc mô có nói chi với ông nớ.

- Ồ, gọi rứa khá xuôi tai đó. Nhưng mà mi tường trình thiếu sót, mi man khai. Mi không nói mà cười chum chim, mi không ngó nhưng có liếc một cái Đúng không?

- Ai, ai nói rứa?

Ông anh cười hì hì khoái trá.

- Còn ai vô đây. Câu chuyện chỉ có hai người biết với nhau, mi không nói thì người ta tiết lộ chỉ có thể là... chàng.

- Hấn...ông nó nói với anh Chung?

- Ừ.

- Ông ta quen anh Chung?

- Ừ.

Ông anh bỗng cao hứng: "Điều làm ta buồn cười hết sức là tên nó không tiếc lời khen tụng mi. Trời ơi, nhỏ em mi đó hả, ta mô có biết. Cô bé vừa hiền vừa ngoan vừa... dễ thương... hấn ca mi ngoan hiền, tại chưa nghe mi lách chách miệng, chưa thấy mi lì, chưa khi mô chộ mi tranh ăn với lũ em..."

- Anh Chung!

Giọng cô nhỏ ướn sững, hai vai run run như sắp khóc tới nơi. Cô đứng bật dậy, mím môi chạy vụt về phía cánh cửa mở ra vườn. Nhưng bàn tay ông anh đã nắm lấy vai cô, níu lại:

- Khoan. Có cái ni cho mi.

Anh cười với đôi mắt mở lớn của cô em: Của tên nó gởi mi đó. Anh lôi từ trong túi áo ra một bao thư dán kín, trao cho Cúc.

Cô nhỏ vẫn còn ngơ ngác nhìn chằm chằm cái bao thư, ngờ vực. Ông anh nhắc:

- Mi mở ra đi chứ.

Bao thư được bóc ra bởi hai bàn tay run rẩy. Tiếp đó là mẩu giấy gấp đôi bên trong dần mở ra.

Cả hai anh em chum đầu nhìn chăm bẵm: con sâu nhiều màu nằm bẹp dí trông đến ghê, ép mỏng như một con bướm khô lâu ngày.

Cúc Vi
(ĐHSP Huế)